

Huisarts André van Loenen heeft een dokterspraktijk en is directeur van Medisch Centrum Zaan zorg waar verschillende hulpverleners met elkaar samenwerken. Om de week schrijft hij voor deze krant.

Alleen als het niet wachten kan

Ik sluit mijn praktijk. Ik heb dienst op de huisartsenpost (HAP) tot 23.00 uur. De arbeidstijdenwet geldt niet voor huisartsen, dus 15 uur werken vandaag. De HAP is alleen bedoeld voor mensen die spoedklachten hebben. Spoed betekent een reële kans op ernstige schade of er wordt een snelle verslechtering van iemands toestand verwacht.

Veel mensen lijken dit niet te weten, want de HAP wordt voor van alles gebeld. De assistenten aan de telefoon werken daarom keihard om alle binnenkomende klachten te filteren op echte spoed. Dat lukt helaas niet altijd. Mijn eerste patiënt is jongeman De Groot. Sinds vanochtend kan hij zijn rechter arm moeilijk omhoog krijgen, het blokkeert en doet zeer. Hij had geen tijd om naar zijn eigen huisarts te gaan en wil een foto. „Niet handig”, vertel ik hem. Hij kon de hele dag zijn huisarts bellen. Hoezo zit hij nu voor me? Echt geen spoed. Met een 'slijmbeursontsteking' als diagnose, verlaat hij mijn spreekkamer.

Ik haal Kim binnen, een meisje van 8 maanden oud. Ze heeft 40 graden koorts. Haar ouders denken dat ze buikpijn heeft. Met haar buik is niets mis. Ze heeft een versnelde ademhaling en over haar longen hoor ik een longontsteking. Ik overleg met de kinderarts en Kim wordt opgenomen in het ziekenhuis.

Volgende spoedgeval denk ik, als ik met de verpleegkundige een bloedende hand zie. Een man is uitgeschoten met een mes en heeft een grote snee in zijn hand. De wondranden wijken flink. De functie is gelukkig nog intact, maar er is een dikke hechtdraad nodig om de boel bij elkaar te trekken.

Gelukt! Mevrouw Blauw komt binnen, 46 jaar. Ze heeft chronische pijn over haar lichaam en is al uitgebreid specialistisch onderzocht. De pijn is al weken ondraaglijk. „Er moet nu eindelijk eens wat gebeuren”, is haar reactie. „Waarom bent u vandaag niet naar uw eigen huisarts gegaan?” vraag ik vriendelijk. „Ze hadden geen plek.”

„Maar anders toch morgen of overmorgen?” denk ik als ik haar onderzoek. Verwacht ze nou werkelijk dat ik vanavond een oplossing vindt voor klachten die al zo lang bestaan? Ze gebruikt reeds sterke pijnmedicatie. Haar controles zijn goed. Ik kan niets voor haar betekenen. „Zonde van mijn tijd”, meldt ze als ze de spreekkamer verlaat. Ze heeft gelijk. De HAP is voor spoed.

